

Flere da ville søge Kommunens Understøttelse, og hvis dette er Tilfældet, opstaar der det finansielle Spørgsmaal: Hvorfra skulle Kommunerne da faae disse Udgifter dækkede; thi at lægge Udgifterne paa Kommunen uden at søge Dækning derfor, antager jeg, at hverken Ministeren eller Andre her i denne Sal ville være med til; vi komme da ganske naturligt ind paa det, som Ministeren vægrede sig faa energisk imod, nemlig Sammentoblingen. Ganske vist, der staar ikke i selve Lovforslagets Ord Noget om Sammentobling, men den ligger i Virkeligheden i Sagens Natur. Det ene maa, saaledes som det her er stillet op, ganske utvivlsomt være afhængigt af det Andet. Man kan ikke paalægge Kommunerne denne store Forøgelse af Byrderne uden ogsaa at vise, hvorfra de skulle faae Erstatning. Der antager jeg nu, at Regjeringen vil vise hen til Brændepinskatte, men saa ere vi inde paa hele Toldspørgsmaalet, og saa have vi Sammentoblingen ogsaa der. Jeg paaviste det i mit første Foredrag ogsaa i en anden Henseende, nemlig med Hensyn til Sygefaserne. Ministeren sagde, at der staar ikke en Smule i dette Forslag om, at det Sygefaseforslag, der ligger i Landstinget, skal være vedtaget, inden vi kunne knytte Alderdomshjælp til den Betingelse, at Vedkommende har været Medlem af en anerkjendt Sygefase. Det staar der ganske vist ikke; men jeg gad dog vide, om Lovgivningsmagten vilde kunne behandle Sygefaseforslaget ganske ens, enten denne Bestemmelse her i Fattiglovsforslaget bliver vedtaget eller ikke; thi der kan ikke være nogen Tvivl om, at denne Bestemmelse vil have en meget væsentlig Indflydelse i Retning af at faae de vedkommende Samfundsklasser til at melde sig ind i Sygefaser ved det Tidspunkt, som er nødvendigt, for at de kunne faae de 10 Mar udfyldt, og saaledes have deres Alderdom sikret. Naar de nærme sig Alderdommen, vilde de se sig om efter en Støtte paa de gamle Dage, hvor de ikke kunne arbejde længere. Betingelsen for Støtten er, at de gaar ind i en Sygefase, og der vil være dobbelt Pres paa dem i den Alder til at gaar derind. Følgen vil blive, at den Udvikling, der ganske naturlig finder Sted, at Folk have en Tendens til først i noget mere fremrykket Alder at melde sig ind i Sygefaserne, vil faae et stærkere Stød fremad. Sygefaserne vil derved blive noget forringet, deres hele økonomiske Gyldentens vil blive langt usikrere end tidligere, og det maa der atter tages Hensyn til ved Fastsættelsen af Statens Bidrag. Jeg kan ikke se rettere, end at disse Forslag ganske naturligt ere knyttede

sammen, saaledes som Regjeringen nu engang har opstillet dem, og at man ikke bliver af med denne Sammentobling, som Ministeren i saa høj Grad værgede sig imod. Jeg fastholder iøvrigt fuldstændig mine Bemærkninger fra mit første Foredrag om det Uheldige i at grundlægge en Alderdomsforsørgelse paa den Basis, her er foreslaaet, og navnlig vil jeg advare mod, at vi ganske paa det Vise, saaledes som her, uden en fyldestgørende Undersøgelse, af disse Spørgsmaals sociale og navnlig økonomiske Rækkevidde gaar ind ind paa et Forslag som dette og derved ligesom smutte udenom den virkelige Vanstelsighed; der er ved at løse Alderdomsforsørgelsesspørgsmaalet. En af Hovedvanstelsighederne ved dette Spørgsmaal er sandelig det Finansielle: Hvor faae vi Pengene fra, paa hvad Maade tilveiebringes de, hvor Meget behøves der? Disse Spørgsmaal mener Ministeren at komme udenom ved sit Forslag. Jeg haaber at have påavist, at han saa langt fra er kommen udenom dem, at det, naar Forslagets Skæbne skal afgjøres, er disse Spørgsmaal, vi maa have klaret, og først og fremmest disse Spørgsmaal.

Judenrigsministeren (Ingerslev):
 Det er ikke min Hensigt i dette Øieblik at komme ind paa at besvare alle fra forskjellige Sider faldne Bemærkninger, jeg skal i saa Henseende asvente, om Forhandlingen kan bringes tilende i Dag. Naar jeg har begjæret Ordet nu, er det for at rette en Henvendelse til den ærede sidste Taler med Hensyn til to Punkter, som han udtalte sig om, i hvilke det synes, at han er i en Misforstaaelse, som det er nødvendigt for mig at klare. Det ærede Medlem mente, at jeg skulde have sagt forleden Dag, idet jeg sagde: Jeg vil ikke følge det ærede Medlems Raad, at jeg ikke vilde arbejde paa at fremme Tanken om en Alderdomsforsørgelse. Der har det ærede Medlem hørt feilt, eller han har misforstaaet mig, eller jeg har udtrykt mig feilt. Det følger af sig selv, at man vil og maa arbejde for at fremme denne Tanke. Det ærede Medlem nævnedes selv forskellige Oplysninger, som maa staffles, og andre Ting, der maatte gjøres; men anser det ærede Medlem det for umuligt at faae slige Ting uden at have et Apparat som en Kommission? Jeg anser det for meget muligt at gjøre det, og jeg tror ogsaa, at man kan og bør arbejde i dette Forhold for Tiden uden Medvirking af en Kommission. Jeg sagde forleden og jeg gjentager det nu, at jeg anser ikke Spørgsmaalet for modent i den Forstand, at jeg kan give en Kommission et Mandat paa et forstandigt Grundlag.